

DUPI's redegørelse og regeringens redegørelse, og det er selve pointen i den diskussion, vi skal have i dag.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Nu har jeg ikke taget selve den store, tykke redegørelse med herop på talerstolen, men har den naturligvis ved hånden, men hvis hr. Søvnald læser side 5 i regeringens redegørelse, så vil han kunne se midt på siden, hvad DUPI's udredningskonklusion er, nemlig status quo- og ad hoc-strategien, og at det i næste afsnit anføres: »Regeringen er enig i den af DUPI foreslåede strategi, herunder at Sikkerhedsrådet bør fastholdes som autoritativt forum for bemyndigelser af humanitær intervention.«

Jeg tror nok, jeg to eller tre gange i mit indlæg fremhævede vigtigheden af at fastholde Sikkerhedsrådet på den vigtige position, rådet har.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det helt afgørende i DUPI's pointe er, at man siger: Hvis man skal anvende humanitær nødret, så skal der opstilles nogle kriterier for, hvornår den skal anvendes, så den ikke kan anvendes ad hoc. Regeringen skriver selv i sin redegørelse på side 4, at man ellers risikerer at undergrave den internationale ret.

Hvad siger regeringen så om det at gå over til de kriterier, som er den helt centrale pointe i DUPI's redegørelse? Det afviser regeringen med en lidt underlig begrundelse, som jeg skal vende tilbage til i min ordførertale. Derfor er der simpelt hen ikke overensstemmelse mellem det, regeringen siger, og det, DUPI siger.

Hvis man var i tvivl om det, skulle man have lyttet til, hvad professor Ole Wæver fra DUPI sagde, da vi holdt den store høring om NATO her i Folketinget for ca. 3 uger siden.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Nu siger jeg så til hr. Søvnald, at det bliver det sidste indlæg fra min side i anledning af hr. Søvnalds betragtninger.

Jeg startede mit indlæg med at takke for regeringens redegørelse og fremhævede, at den i vidt omfang, i meget vidt omfang, byggede på DUPI's rapport. Jeg sagde udtrykkeligt: i meget vidt omfang. Så føjede jeg til, at mit parti var enig i det betænkelige i at lægge sig fast i dag

på fuldstændig bindende kriterier for, hvornår intervention skal ske eller ikke skal ske.

Det var det, jeg sagde.

Helle Degn (S):

Jeg vil også gerne takke for redegørelsen, som jo er blevet lavet som en slags opfølgning på det, vi har erfaret sammen igennem 1990'erne.

Den største forandring, vi er vidne til i dette nye århundrede, er jo globaliseringens konsekvenser. Det tarveligste ved den er, at vi ikke kan komme til at stemme om den. Den er der bare. En situation, hvor penge, marked, medier er gået sammen over grænserne, har globaliseret sig.

Mens det er sket og der har været konflikter, har vi som folk forsøgt at ombygge og tilpasse vores demokratiske systemer, vores sikkerhedssystemer, vores nationale systemer, vores demokratiske netværk, som vi har bygget op igennem ganske mange år. De har ikke evnen til at svare på nogen af de udfordringer, vi står over for i dag.

Svaret i vores reaktionsmønster er derfor nærmere frygten for, at vi ikke kan sikre det enkelte individ dets menneskerettigheder, altså individets sikkerhed.

Truslen imod os som individer er øget. Det har vi set i Bosnien, det har vi set i Albanien, Kosovo, Rwanda, Tjetjenien. Det er det krav, vi står over for at skulle håndtere. Vi kalder det for individets beskyttelse i form af menneskerettighederne imod staters overgreb.

Redegørelsen forholder sig derfor til, om orden kommer før retfærdighed eller retfærdighed kommer før orden. Den gamle orden, nationalstaternes organisering og regulering af lov-mæssige forhold, er det dilemma, vi står over for. Udfordringen er: Kan stater have ret til at massakrere, at voldtage sine indbyggere, altså uden at nogen må blande sig i hele reguleringen af det, vi kalder indre anliggender, eller må vi sikre os mod staters tyranni eller statslige myndigheder, administrative apparater eller sygelige diktatorer, og i givet fald hvordan? Kan vi regulere dette nye behov for sikkerhed? Folkeretten er så vigtig for os her at diskutere.

Svarene ligger ikke klart for: De blæser i vinden for os. Det er det, der er udfordringen for os som politikere i disse år. Og internationale indblandinger i staters størrelse og forhold er ikke det, vi umiddelbart skal eller kan finde løsninger på. De såkaldte indre forhold, behandling af egne borgere, behandling af min-